

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 811/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 417/2019 од 14.10.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 417/2019 од 14.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 417/2019 од 14.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 339/18 од 22.05.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи исплати на име новчаног обештећења, због повреде права на правично суђење у разумном року, износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од 22.05.2019. године, као дана пресуђења до коначне исплате, док је преко досуђеног износа па до тужбом траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, тужбени захтев одбијен као неоснован. Тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности ове пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 417/2019 од 14.10.2019. године, жалба тужене је одбијена, а жалба тужиље делимично усвојена и делимично одбијена, па је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка преиначена, тако што је обавезана тужена да тужиљи поред износа од 27.000,00 динара исплати износ од још 5.400,00 динара, на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу

одлуке о трошковима првостепена пресуда потврђена. Захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става један овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле који се односи на новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 45/2010, а повреда овог права тужиле је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 ст 588/2018 од 19.03.2018. године. О праву тужиле на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили на основу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Тужиле ревизијом указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је ова, па нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја за примену мерила за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 29.08.2018. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате, а поднеском од 07.03.2019. године тужба је преиначена повећањем постојећег захтева на износ од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом три истог члана, прописано је да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на

потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а одредбом члана 479. став 6. тог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у поступку по тужби за новчано обештећење, у коме је према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиље недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић